

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙ
**Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ
ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ**

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΡΟΚΕ - ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

Πολλοί ήθοποιοί, νοσταλγοί, τὸ λέγανε πάντα καὶ τὸ ξαναλέγανε πὼς θὰ ἔκανε δουλειὰ σπουδαία ἕνας θιάσος πού θὰ τῶβαζε πρόγραμμα νὰ παίξῃ τὸ παλιὸ δραματολόγιο.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἀναλάβανε νὰ τὸ πραγματοποιήσουν οἱ καλλιτέχνες τῆς «Λαϊκῆς Σκηνῆς» πού οἱ περισσότεροί τους δὲν πρωταγωνιστήσανε ἄλλοτε σὲ διαρκῆ περίοδο στὴν Ἀθήνα —τοὺς εὐχομαί νὰ πολυκαιρίσουν γιὰ νὰ ἐξαγνισθῇ καὶ τὸ Περόκε, πού ὁμολογουμένως εἶνε καθαρὸ, κομψό, μαρμάρينو καὶ λουλουδοστόλιστο, ἀπὸ κάτι ἀτυχίες του πού τὸ κλείνανε δυστυχῶς κάθε χρονιά καὶ πιδ γρήγορα.

Τὸ κύριο προσὸν τῶν πρωταγωνιστῶν αὐτῶν τοῦ θιάσου εἶνε ὅτι μποροῦνε νὰ παίξουνε τὸ παλιὸ τὸ δραματολόγιο, κρατῶντας ἀρκετὰ τὴν παράδοση, νὰ εἶνε δηλαδὴ μέσα τὸ πνεῦμα τῶν ἔργων κ' ἔτσι, σήμερα, ἐπειδὴ κρίνει ὁ σκηνοθέτης πού θὰ χρειαζότανε γιὰ μιά τέτοια δουλειὰ ἀπὸ τὴ «Λαϊκὴ Σκηνή», αὐτὴ ἡ

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος) ἡ γνώση τῆς παράδοσης εἶνε ὁ πιδ σωστὸς δρόμος, πού εὐτυχῶς, καθῶς ἐδειξε ἡ παράσταση τοῦ «Ἀγαπητικοῦ τῆς Βοσκοπούλας», αὐτὸν ἀκολουθήσανε οἱ συμπαθητικοὶ ἐρμηνευτὲς του. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ παίξιμό τους τοὺς δημιούργησε μιάν ἀτμόσφαιρα, δηλαδὴ καταφέρανε ἐξ ἐνστίκτου τὸ σπουδαιότερο πρᾶμα, αὐτὸ τοῦλάχιστον πού εἶνε τὸ πρόβλημα τῆς καινούργιας θεότητος τοῦ θεάτρου, τῆς Σκηνοθετικῆς Τέχνης. Δὲ λέω, ἐννοεῖται, πὼς τὸ νὰ διατηρήσουν οἱ θεατρίνοι ὠρισμένα σκηνικά τῶν πρεσβύτερων, τοῦτο φτάνει, χρειάζεται πρόβα καὶ μελέτη συνεχῆς γιὰ νὰ ἐρθῇ τὸ ποθούμενο, ἡ θεατρικὴ δηλαδὴ αὐτοπάτη καὶ ἡ χαρὰ. Γιατὶ θὰ ἤτανε φοβερό, ἀν βρισκότανε ἠθοποιὸς πού νὰ παίξῃ ἕνα ρόλο ἀπὸ τὸ ἔργο αὐτὸ χωρὶς τὴ συνείδηση τῆς εὐθύνης καὶ μὲ κορδακισμοὺς σύγχρονης αὐθάδικης συμπτέτας τοῦ πολὺ ἐλαφροῦ θεάτρου.

Ὁ κ. Βερ. Παρασκευόπουλος εἶνε βέβαιο πὼς ἐπλούτισε τὸ παίξιμό του μὲ ὅσα ἔχουν παραδοθῇ γιὰ τὸ παίξιμο τοῦ Μπάρμπα - Χρόνη, τὸν τρόπο πού εἶπε τὸ τραγούδι τοῦ Πλάτανου π. χ. καὶ τὸ πὼς ἀνέβηκε νὰ καλέσῃ τὸ Μῆτρο ἀπὸ τὸ παράθυρο· τὸ ἴδιο μού ἔκανε πολὺ καλὴν ἐντύπωση, ὁ κ. Χρέλιαρ, πού τὸν ἐβλεπα μὲν γιὰ πρώτη φορά, εἶχε πλάσει ὁμως τὸ ρόλο τοῦ Κώστα πραγματικῶς ἄριστα, στὴν ἐμφάνιση καὶ στὴν ὀμιλία ἢ φουστανέλλα τοῦ πήγαυνε, σὰν ροῦχο γνώριμό του καθῶς καὶ ὁ κ. Καζαντζής. Ὁ κ. Σαραντίδης εὐτύχησε νὰ παίξῃ τὸν τσιγκούνη τὸ Γκέρλα πολὺ θεατρικὰ καὶ τοῦ ἀξίζει ἕνας θερμὸτατος ἐπαινος, γιὰτὶ στάθηκε περίφημα ἀπάνω στὴ Σκηνή. Ἀνάφερα πρῶτα τοὺς κυρίους τοῦ θιάσου, γιὰτὶ αὐτοὶ κρατηθήκανε στέρεα στὴν παράδοση, ἐνῶ ὁ κ. Ι. Ροῦσος καὶ ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος, ἠθοποιοὶ πού δουλέψανε πολὺ σὲ «μεγάλους» θιάσους, κρατῶντας πάντα ὅσο μπορούσανε περισσότερο τὸ ρυθμὸ τοῦ «Ἀγαπητικοῦ», τὸν παίξανε πιά τεχνικὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ πιδ «σύγχρονα» χωρὶς μὲ αὐτὸ ἢ καλλιτεχνικὴ τους ἐπιτυχία νὰ εἶνε κατώτερη. Ὁ κ. Ι. Ροῦσος μάλιστα ἔκανε μιά φάτσα πολὺ εὐγενική, πολὺ λεβέντικη καὶ πολὺ ρωμαντικὴ καὶ μού θύμισε τοὺς πρώτους κριτικούς τοῦ ἔργου πού τῶν εἶπανε

τόν Μητρο Ιπότη Δ' Ἀρτανίλ.
Ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος, πού
πέρυσι ἔπαιζε Σαίξπηρ στήν κ.
Ἀνδρεάδη, τίς καλύτερες στιγμές
του τίς εἶχε στή σκηνή τοῦ μεθου-
σιοῦ καί τοῦ χοροῦ ἰδίως μέ πολ-
λή κατανόηση ἔδειξε τόν πόνο
τοῦ ἔρωτευμένου τοῦ Λιάκου, ὅ-
ταν χορεύει ὁ Μητρος τήν Κρου-
στάλλω μ' ἓνα βωβό παίξιμο καί
μέ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ ἀπελπι-
σμένη, πού εἶχε πολύ τή θέσι της.
Ἐπίσης ὅλος ὁ θίασος τὰ κατά-
φερε πολύ καλά ὡς πρὸς τή δύ-
σκολη ἀπαγγελία τοῦ δεκαπεντα-
σύλλαβου, ἰδίως στό διασκελι-
σμό. Οἱ κυρίες τοῦ θιάσου παί-
ξανε πιό φιλάρεσκα —κυρίες εἶ-
νε!— ἀλλά μέ σεβασμό πρὸς τὸ
κεῖμενο. Ἡ πρωταγωνίστρια, ἡ κ.
Κόκα Δεσαλέρμο καί ὡς ἐμφάνι-
ση καί ὡς παίξιμο καί ὡς ὁμιλία
ἦταν ἀξιόλογη καί καθὼς εἶχα
νά τήν δῶ πολὺν καιρό, μοῦ ἀ-
νανέωσε κάποιες ἄλλες παλαιό-
τερες εὐχάριστες ἐντυπώσεις πού
μοῦ εἶχεν ἀφήσει, ἀρχοντική, σκλη-

ρή, λίγο πρὶν ἀπὸ τήν κατάρα,
τρυφερή καί πονεμένη, ὅταν θυσι-
άζη τὸν ἑαυτό της γιὰ τὸ μέλλον
τῆς κόρης της. Κυρά Στάθαινα
ἀπὸ τίς λίγες. Ἡ κ. Ἀποστολίδη
εὐχάριστη, δροσερή καί κομψή
καί ἡ ἀγαπητὴ μου ἡ κ. Γεωργ.
Βασιλειάδη ἀπέδειξε καί μέ τὸ
πάρα πάνω πόσο πραγματικὴ ἡ-
θοποιὸς εἶνε καί ἐβλεπε κανεὶς
τὴ σκηνικὴ της πείρα, πού τήν ἔ-
κανε ἄλλωστε καί στά λίγα της
λόγια νὰ ἔχη τόση ἐπιτυχία τὸ
χειμῶνα στά «Κορίτσια τῆς Παν-
τρείας», στό θίασο Μηλιάδη—Κυ-
ριακοῦ. Κι' ἡ νεαρὴ δις Μειταξᾶ
καλὴ καί πολὺ ἀφωσιωμένη μέ τὸ
εἶδος τοῦ ἔργου.

Ἡ παράσταση στολιζότανε καί
ἀπὸ κάμποσα κορίτσια, πού μέσα
στὶς βλάχικες τίς φορεσιές τους,
φαντάζανε ὅλες ὡραίες καί κα-
λοδεμένες μαζί μέ δυὸ-τρεῖς εὐ-
συνεϊδητοὺς πολὺ νεαροὺς ἡθο-
ποιούς.

Παρακολούθησα λοιπὸν μέ συγ-
κίνηση τὸν «Ἀγαπητικὸ τῆς Βο-
σκοπούλας» καί σκεπτόμουναι τί
ὡραίες ὀπτικές ἐντυπώσεις δίνει
τὸ ἔθνικὸ μας ἔνδυμα. Μὰ τήν ἀ-
λήθεια, θὰ ποθοῦσα ἓνα ἔργο
φουστανελλάδικο. Σ' ἔργο, ἀνεβᾶ
σμένο ἀπὸ πλούσιο θίασο, ἓνας
σκηνογράφος κι' ἓνα μακετίστας
κουστουμιῶν θὰ εἶχανε νὰ θαυ-
ματουργήσουν. Τὰ χρώματα καί
τὰ σχέδια τοῦ ἑλληνικοῦ ἐνδύμα-
τος ἔχουν πολλὰς χρωματικὰς

δυνατότητες καί ἀκόμα πιό πολὺ
τὸ σχέδιο τῶν γυναικείων φορε-
μάτων εἶνε ὡραιότατο καί πλού-
σιο.

ΙΩΣΙΑΣ Ο ΑΚΤΟΦΥΛΑΞ